

INTERVIEW DJ EN ZENLERAAR RAMON ROLFFS OF ROELOFS, ALIAS CHARLY LOWNOISE

Een betere dj door zenmeditatie

Ramon Rolffs of Roelofs werd beroemd als happy hardcore-dj. Hij trad eindeloos op, tot hij instortte. 'Ik zag de zenleraar in lotushouding en dacht alleen maar: dat wil ik ook.'

Door Sara Berkeljon

Veel mensen zeggen: Ramon, jij was toch die happy hardcore-dj? Kijk je nou zitten op je kussentje.'

Hij had zelf ook last van die vooroordelen, twaalf jaar geleden. 'Allemaal stemmetjes zeiden: doe het niet! Mediteren is voor softies! Maar een gevoel in m'n onderbuik zei dat ik het juist moest doen.'

Ramon Rolffs of Roelofs werd in de jaren negentig wereldberoemd als Charly Lownoise, hardcoreproducent en dj. Samen met Mental Theo, artiestennaam van Theo Nabuurs, had hij in vier jaar tijd twaalf toptienhits. *Wonderful Days*, in 1995 zes weken op nummer 2 in de Top 40, was de grootste, hun wereldwijde doorbraak en volgens velen het hoogtepunt van de Nederlandse happy hardcore.

Optreden doet hij, samen met Mental Theo, nog maar één of twee keer per maand. Dan zet hij, net als vroeger, zijn petje achterstevoren op en draaien ze oude happy hardcore-platen. Snelle house, vrolijke melodietjes en opgevoerde smurfenstemmetjes: *Stars*, *Hardcore Feelings*, *Together in Wonderland*.

Plaatjes draaien is nu zijn hobby. Charly Lownoise werd zenleraar.

Dat begon twaalf jaar geleden. Hij las bij toeval een recensie van een boek over zen in de *Haagsche Courant*. 'Ik las alleen de *Donald Duck*, maar dit boek heb ik meteen gekocht en in één ruk uitgelezen.'

Niet lang daarna volgde hij zijn eerste meditatiecursus. 'Zen is doen wat je doet en niet iets anders. Het is een heel diepe vorm van concentratie. Vergelijk het met de sporter die door de grenzen van zijn eigen kunnen gaat. Ik vond het in het begin vreselijk moeilijk om tien minuten te zitten en nergens aan te denken. Ik kon die storm in mijn hoofd niet stilzetten. Maar ik zag de leraar zitten in de lotushouding en dacht alleen maar: dat wil ik ook.'

In 2007 schreef hij een boek: *Autobiografie van een dj*. In eerste instantie alleen voor zichzelf. 'Al die jaren als een dolle hond over de wereld banjeren, ik wilde het eens goed op papier zetten. Een verhaal over een gewone Haagse jongen met een passie voor muziek, die zichzelf voorbij rent en daarna in zen zijn rust vindt.'

Op aanraden van zenleraar Raoul Destrée - 'die vond het een supervershaal' - gaf hij het boek uit, in eigen beheer. Het boek werd gelezen door twee filmmakers en hardcorefans, die hem benaderden voor een documentaire. De film van 40 minuten, samengesteld uit 300 uur ruw materiaal, wordt zondag uitgezonden bij de Boeddhistische Omroep Stichting.

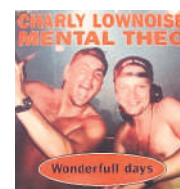
Verlegen

Ramon zat als jonge twintiger liever in z'n studio 'te knutselen' dan dat hij op het podium stond. De ontmoeting met Theo Nabuurs in 1992 bracht daar verandering in. 'Theo gaf mij een enorme impuls. Hij was de marketingman, ik was de creatieveling. Hij was een extravert podiumbeest, ik was verlegen. Ik ging nooit voor de lol naar een housefeest. Tijdens mijn eerste optredens stond ik met m'n handen op m'n rug naar het keyboard te kijken. We zijn twee totaal verschillende mensen, maar we vulden elkaar ook heel goed aan.'

Ramon Rolffs of Roelofs: 'Ik stond op de bühne en dacht alleen maar: wat doe ik hier?'

Foto Joost van den Broek / de Volkskrant

De hoes van de cd-single *Wonderful Days*, in 1995 de grootste hit van het happy hardcore-duo Charly Lownoise (Ramon Rolffs of Roelofs) & Mental Theo (Theo Nabuurs).

“
‘De housewereld is een machowereld. Er werd weinig écht met elkaar gepraat’

Op het hoogtepunt traden ze 250 keer per jaar op. 'Dan hing tussendoor ook nog de platenmaatschappij aan de telefoon: wanneer is de nieuwe single klaar? Ik heb momenten gehad dat ik tegen Theo zei: moet echt het hele jaar volgeboekt? Maar hij zei: nu is onze tijd, nú moeten we het doen. Ik had toen niet de ballen om daar tegenin te gaan.'

In 1995 ging het voor de eerste keer mis, op een Zwitserse hotelkamer. 'Ik zat daar met Theo en onze boekingsagent. Opeens barstte ik zonder aanleiding in tranen uit. De housewereld is een machowereld, een mannenwereld. Er werd weinig écht met elkaar gepraat. Het was gewoon: hé Ramon, kom op man! Blik op oneindig en gáán.'

Twee jaar later stortte Ramon in, om vier uur 's nachts op het podium van een Haagse discotheek. 'Ik ben hyperventilerend door een ambulance afgevoerd. De dokter zei dat ik was opgebrand, dat ik rustiger aan moest doen. Ik heb twee optredens afgezegd en stond een week later weer op het podium. Ik voelde me verplicht om mijn afspraken na te komen. Anders zit ik met een rotgevoel thuis op de bank, dacht ik.'

Als hij zou willen, zegt Ramon,

stond hij nu nog vier keer per week op het podium. 'Hoe ik dat weet? Omdat Theo het nog steeds doet.'

Voelsprietten

Hij geeft nu twee dagen per week les, aan beginners, en mediteert voor elk optreden of interview. Vijfentwintig minuten - als die voorbij zijn, gaat er een gong op zijn iPhone. Ramon zit dan op een kussentje in zijn serre op zestien hoog, in een flat in Scheveningen. Hij woont er alleen. 'M'n vrienden zeggen wel eens: heb je nou nog steeds geen relatie? Mijn voelsprietten staan wel uit, maar ik ben niet op zoek. Vroeger zag ik een lekkere chick en wilde ik er meteen bovenop duiken. Nu is seks voor mij geen hoofdzaak meer. Ik heb meer respect voor mezelf gekregen.'

Draaien van snoeiharde housemuziek en zen - het lijkt een beetje tegenstrijdig. Dat was het soms ook, bijvoorbeeld toen hij de dag na een tiendaagse retraite in Zuid-Frankrijk moest draaien op een feest in Stuttgart. 'Ik stond daar op de bühne en dacht alleen maar: wat doe ik hier? En wat doen al die mensen hier?'

Maar hij is door het mediteren ook een betere dj geworden, zegt hij. 'Deze maand stonden we op een

hardcorefestival voor 25 duizend man, allemaal 16- tot 25-jarigen, die hits van vijftien jaar geleden te draaien. En ze zingen uit volle borst mee. Ik pak tijdens zo'n optreden de microfoon en zeg ik heel rustig dat ik het zo fijn vind om daar te staan, met Theo, voor al die mensen. Dat had ik vijftien jaar geleden nooit gedurfd.'

Charly Lownoise is inmiddels 42. 'Maar de muziek die we draaien is dezelfde als vijftien jaar geleden. Die hardstyle en de happy hardcore is voor mij wel iets van vroeger. Thuis en in de auto luister ik naar Sky Radio of klassiek. Klassieke muziek vereist een geest die fijngerueger is, met meer oog voor detail. House is beuken. Het is muziek om je in te verliezen, niet om naar te luisteren.'

Of hij over vijf jaar nog steeds met een petje achterstevoren op het podium staat? '47 is wel oud voor een dj. Aan de andere kant: het zou best kunnen dat er een paar keer per jaar een aanvraag komt, om nog eens zo'n festival te doen. Voor *the good old days*. Waarom eigenlijk niet?'

Charly Lownoise, *Zonder wrijving geen glans*, Boeddhistische Omroep Stichting, zondag, 12 uur, Ned. 2. www.zen.nl/denhaag